

bolje. Edina sreča je bila, da je imel mali še kratke in redke lase. Kljub temu je imela Matilda dela — za tri in za štiri venomer. Pa je ukazala Tinici:

„Vsaj sčesi jo malo! Poglej, kakšna je, ta uboga Gretl!“

Namesto glavnika je prijela Tini kljuko pri vratih — in ko je bila srečno zunaj, je pojasnila materi svoje stališče:

„Nimam nič polja, da bi redila živali!“

V svoji jezi je Matilda pretepla Metko in je potlačila Valterja v posteljo. In kakor je bila razburjena, je šla tožit Ščetini svoje nadloge.

„Ja, ti otroce, ti čoue'e sile uasi deueje,“ je pomagal tarnati mojster Ščetina in je obenem porabil ugodno priliko za to, da je naročil še kamenja ali kaj podobnega — česar mu je baš primanjkovalo.

„Ja, na Uaščem, tam je drgače! Tam se ta' puoua, de še povedt na morem, 'a'u —,“ je pomodroval in je pokimal z glavo. Napolnil je svojo čedro in je vlekel in vlekel, da sta ga že boleli ustni.

„Ta' je na stare lete, de anaga še čedra ne boga —“

Matilda je prikimala in je odšla. Vedela je: če posluša starčevo go-dmjanje, pride želja za željo na dan. — K sklepu pa prav gotovo vprašanje:

„Al mate 'ej te granjčega?“

Pri vsem tem je potekal čas kakor misel — le prizidek je rastel počasi.

(Dalje prih.)

JOKA ZIGON:

PESEM.

O ko mogel vsaj bi poljubiti
sled stopinj, ki vodijo do tebe,
le v trenutku videti zaveso,
ki te skrivajo, napol odstrte
in v tem svetem hipu razgubiti
v nič se. Toda zbrisane sledi so
ko za zvezdo, ki se v noči vrne,
da nikdar se na obzor ne vrne,
v večnem miru zastori strmijo,
branijo pogled na rajske vrte.

